

ROSS WELFORD

CĂLĂTORIE
ÎN TIMP
ÎN COMPANIA UNUI
HAMSTER

Traducere din engleză
de
Simona Neagu

CORINT BOOKS

Tata a murit de două ori. Prima oară la vârsta de treizeci și nouă de ani și a doua oară patru ani mai târziu, la vârsta de doisprezece ani. (O să mai moară și a treia oară, ceea ce mi se pare cam nedrept pentru el, dar aici n-am cum să-l ajut.)

Prima lui moarte n-a avut nicio legătură cu mine. A doua, da — însă, fără treaba asta cu mașina timpului, eu nici măcar n-aș fi fost acolo. Știu, poate părea că-l acuz, ceea ce nu e cazul, doar că... în fine, o să vedeți ce vreau să spun.

Dacă m-ați fi întrebat înainte de evenimente cum cred eu că arată o mașină a timpului, probabil că v-aș fi zis că aduce cu un submarin. Sau poate cu o rachetă. În orice caz, v-aș fi zis că e o mașinărie cu multe butoane, multe panouri și multe lumini, un ceva construit din fier sau dintr-un material similar, o mașinărie care e foarte mare — foarte, foarte

mare, din aceea cu propulsoare, generatoare de amplificare, reactoare...

În realitate însă am în față un laptop și un vas de tablă zincată cumpărat de la un magazin cu obiecte pentru grădinărit.

Aceasta este mașina de călătorit în timp a tatălui meu.

Și cu ea lumea se va schimba — la propriu. Sau cel puțin lumea mea.

Capitolul unu

Exact peste drum de casa în care locuiam înainte ca tata să moară (prima oară) se află o alee care, în drumul ei spre strada următoare, străbate un teren viran pe care cresc de-a valma tufişuri şi copăcei. Când eram mic, locului ăstuia îi spuneam „junglă“ pentru că în mintea mea așa arăta o junglă, dar, când mă uit la el acum, îmi dau seama că nu este decât o simplă parcelă de pământ care aşteaptă o casă încă neconstruită.

Şi aici mă aflu eu acum, în creierii nopţii, cu casca de motociclist trasă pe cap, aşteptând ascuns într-un tufiş ocazia de a intra pe furiş înapoi în fosta mea casă.

Lângă mine, pe jos, zace aruncat un ambalaj de carton în care a fost cândva pui prăjit, iar în jur pluteşte un miros neplăcut şi acru, care cred că provine de la excremente de vulpe. Casa este cufundată

în întuneric, nicio lumină nu-i aprinsă. Ridic ochii și privesc către fereastra fostului meu dormitor — un geam mic deasupra ușii de la intrare.

La lumina zilei, strada Chesterton, formată dintr-un șir lung și curbat de case mici, zidite din cărămidă roșiatică, lipite unele de celelalte, arată liniștit. La început, când le-au construit, casele erau probabil identice, dar între timp oamenii și-au schimbat gardurile, au adăugat garaje, ba chiar și arbori uriași, cum e pinul de Chile din fața casei domnului Frasier, așa că azi casele de pe stradă nu mai seamănă prea mult una cu cealaltă.

Acum e aproape unu noaptea și strada e pustie, iar eu am văzut destule filme polițiste la cinema și la televizor ca să știu exact cum să *nu* mă comport. Suspect, adică. Dacă te porți normal, nu te observă nimeni. Dar dacă, în schimb, aș începe să mă plimb agitat, în așteptarea momentului potrivit, atunci sigur m-ar vedea cineva că mă holbez la case și ar chema poliția.

Dacă doar mă plimb pe stradă, fără să fac nimic altceva, e ca și cum aș fi invizibil.

(Faptul că am casca pe cap e un risc sau, cum ar spune bunicul Byron, e un risc calculat. Dacă mi-o scot, cineva ar putea observa că n-am nici pe departe vârsta necesară pentru a putea conduce un scuter. Dacă stau cu ea pe cap, mă face să arăt

suspect — așa că nu prea știu ce să fac. Oricum nu o s-o port prea mult timp.)

La toate astea m-am gândit pe drum, venind încoace. Acum aproape un an, când încă locuiam aici, consiliul local a decis să facă economie, aprinzând doar jumătate din felinarele de pe stradă. Unul da, unul ba. Așa că am parcat scuterul într-unul dintre locurile neluminate de pe stradă.

Relaxat, atât cât îmi iese, pășesc din spatele tufișurilor, îmi scot casca și o las pe portbagajul scuterului. Îmi ridic gulerul și, fără să ezit, traversez strada înspre casa de la numărul 40. Acolo, intru pe aleea scurtă care duce din stradă înspre casă și mă opresc undeva în întuneric. Sunt ascuns între gardul viu care desparte grădina de la numărul 40 de cea a vecinilor și micul automobil Skoda tras pe alee.

Până aici totu-i bine: noii proprietari, se pare, nu au avut timp să repare ușile garajului, pentru că, dacă mă uit mai atent, ele par și mai puțin bine închise decât le știam eu. Sunt proptite cu o cărămidă, pe care mă aplec s-o dau la o parte, așa încât jumătatea din dreapta ușii se deschide larg, pocnindu-se de Skoda. O clipă-mi sare inima. Mi se pare că nu o să am destul loc să mă strecur înăuntru, dar nu — am reușit să intru. Și iată-mă în garaj, unde miroase a praf și a ulei de motor vechi. Plimb lumina lanternei în jurul pereților, dezvăluind cutii

pe care proprietarii nu le-au despachetat încă. În mijlocul podelei, văd scândurile mai închise la culoare care acoperă intrarea în beci.

Vă mai dau un pont dacă intenționați să spargeți vreo casă ori ceva de genul: nu vă jucați prea mult cu lanterna. O lumină mișcătoare va atrage atenția, pe când un punct luminos care stă fix, nu. Las lanterna jos pe podea și încep să trag de scândurile uleioase.

Sub ele dau de niște trepte de beton. Odată ce le cobor, mă trezesc într-o încăpere strâmtă de vreun metru pătrat. În dreapta mea se află o ușă metalică, mai scundă decât mine, care se deschide cu o roată din aceea de metal, cum vezi pe vapoare. Roata asta e prăfuită și e blocată cu un lacăt țeapăn, cu cifru.

Îmi vine să fluier scurt, admirativ, un fel de „Uau!“, dar am buzele atât de uscate de la încordare și de la praf, încât nu iese nimic. Bag în schimb codul pe care-l aveam din scrisoarea tatei — ziua mea de naștere și luna în ordine inversă —, apuc de roată cu ambele mâini și o răsucesc în sensul opus acelor de ceasornic. E înțepenită la început, însă până la urmă cedează cu un scrâșnet slab, de metal. Încep s-o rotesc și ușa se deschide brusc, spre interior, cu un oftat de aer scăpat ca din borcan.

Apuc lanterna și o îndrept în față, în timp ce mă aplec și pășesc pe sub intrarea joasă. Dau de alte

trepte, care și ele coboară, și de un zid, în partea mea dreaptă, unde nimeresc cu degetele peste un întrerupător. Nu-mi vine totuși să-l apăs de teamă să nu declanșez vreo alarmă sau să nu aprind luminile sus în garaj sau mai știu eu ce — în fine mi-e prea frică să apăs pe întrerupător, așa încât mă bazez pe lumina alb-gălbuie a lanternei.

Treptele se opresc într-o altă încăpere care-i aproape jumătate cât sufrageria noastră de acum, dar care are tavanul mult mai jos. Un adult abia dacă încape aici în picioare.

De-a lungul peretelui lung al încăperii sunt patru paturi suprapuse, toate făcute — cu păaturi, perne, tot ce trebuie. Mai încolo e o bucată de zid, ieșit mai în față, spre interiorul camerei, și în spatele căruia se află o toaletă și un fel de instalație din care țâșnesc tot felul de țevi și de furtunuri. Pe podeaua albă de beton se află câteva preșuri, iar pe perete este lipit un afiș. Un afiș vechi, în culori șterse, portocaliu cu negru, și cu o imagine — mamă, tată și doi copii — în mijlocul unui cerc sub care stă scris, cu litere mari și albe, „Protejează și supraviețuiește“. Mai văzusem afișul ăsta cândva, și anume atunci când la școală a venit un tip care ne-a vorbit despre pace, război nuclear și alte chestii din astea. Dania Biziewski s-a speriat atunci atât de tare, că a plâns, iar tipul s-a simțit foarte prost din cauza asta.

Mă găsesc într-un bunker, un fel de adăpost pe care mulți oameni îl construiau în perioada în care se credea că or să vină rușii să ne omoare cu bombe nucleare.

Mă întorc să văd ce e în spatele meu. Lumina lanternei îmi arată un birou lung și un scaun. Pe birou stă un vas de tablă zincată, asemănător cu un lighean în care ți-ai spăla câinele sau ceva, iar în vas este așezat un laptop vechi, un MacBook, model alb, și un mouse. Din laptop iese un fir care duce la o cutie metalică neagră, cam de mărimea unei cărți, din care, la rândul lor, ies două cabluri de aproximativ un metru lungime având la capăt niște mânere ciudate în formă de mâini.

Lângă vas este o cană de cafea pe care-i imprimată o poză cu mine de când eram mic și cuvintele „Îl iubesc pe tati“. În interior, cana este îmbrăcată într-un strat gros de mucegai vechi.

Tot aici e și un exemplar din ziarul local *Whitley Bay Advertiser* împăturit în două și lăsat deschis la un articol care poartă titlul „Tragica moarte a unui bărbat din partea locului“. Sub titlu este o fotografie cu tata.

Mă așez în scaunul rotativ și-mi plimb mâna pe sub blatul biroului. Nu găsesc ce caut, așa că mă las în genunchi și luminez locul cu lanterna. Atunci îl

văd: lipit sub blat, în spate, este un plic, exact așa cum a zis tata că o să fie.

Dar o mașină a timpului nu văd nicăieri. Sau cel puțin nu una care să semene cu ce-mi închipui eu că trebuie să fie o mașină de călătorit înapoi în timp.

Așa că mă uit întrebător la ligheanul de tablă de pe birou și la conținutul lui.

Nu are cum, îmi zic. Nu are cum să fie asta mașinăria tatei.

Însă mă înșel. Chiar ea este.

Și știți care e culmea? Mașina funcționează.